

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לקרב את הנוער

הרב יצחק דוד גרוסמן

משפחתנו הירושלמית משתייכת לחסידות קרלין, אך הקשר לחב"ד ולרבי נוצר בעקבות הזמנתו של אבי הגאון רבי ישראל גרוסמן זצ"ל לשמש כראש ישיבת חב"ד בלוד, תפקיד שאותו הוא מילא משנת תשט"ז (1956) במשך כעשרים וחמש שנה. מתוקף תפקידו עמד אבי בקשר עם הרבי, דיווח לו על ענייני הישיבה וקיבל הוראות שונות, וכך גם אני עוד בהיותי בחור צעיר כתבתי לרבי מליובאוויטש וזכיתי לקבל ממנו מכתב נפלא עם דברי חיזוק והוראות בנוגע ללימוד התורה.

מאוחר יותר השתדכתי עם בתו של החסיד הנודע ר' דוב בעריש רוזנברג ע"ה, שהיה המשפיע של חסידי חב"ד בלוד. אבי כל כך התפעל מדמותו - חסיד שעבד לפרנסתו שמונה שעות ביום, ובמקביל הקדיש שעות רבות עוד יותר ללימוד תורה ולהפצת יהדות - שכאשר הוצע השידוך, אף שאנחנו חסידי קרלין, הוא אמר, "אני רוצה להיות מחותן עם היהודי הזה!"

אחרי הניצחון הניסי במלחמת ששת הימים הייתה התעוררות רוחנית גדולה מאוד, בעיקר בעקבות שחרור ירושלים והמקומות הקדושים. זכיתי להגיע אל הכותל ביום השחרור, וכשעמדתי שם למרגלות שריד בית המקדש, חשבתי לעצמי, מה אני יכול לעשות כדי להכיר תודה לקדוש ברוך הוא? אמרתי לעצמי, אמסור את נפשי לנושא של קירוב עם ישראל, נושא שהרבי דיבר עליו רבות, ובפרט בתקופה שקדמה למלחמה, אז יצא הרבי במבצע תפילין, וקרא לזכות כמה שיותר יהודים במצווה זו.

הייתי קשור לאדמו"ר מלעלוב, ועל פי בקשתו עברתי אז מירושלים לבני ברק כדי לעמוד בראש כולל 'תפארת יהודי'. הדירה שבה גרתי הייתה ממוקמת מעל למפעל 'דובק', שהיה אז המפעל הגדול ביותר בישראל לייצור סיגריות. שמת לב שהיהודים העובדים במפעל מגיעים השכם לפנות בוקר, וחוזרים בערב, והבנתי שאין להם זמן להניח תפילין בבוקר. פניתי אל מנהל המפעל וביקשתי את רשותו להשתמש בחדר קטן שהיה מיועד לעזרה ראשונה כדי להניח תפילין עם העובדים המעוניינים בכך בשעות ההפסקה שלהם. כך, הייתי יוצא מהכולל כמה פעמים ביום והולך להניח תפילין עם עובדי מפעל דובק. בעקבות זאת, במשך הזמן נוסד במקום בית כנסת קטן, שפעיל עד היום, כבר קרוב לחמישים שנה. דיווחתי על פעילותי זו לרבי, והוא שמח מאוד על כך, כתב לי "תשואות חן" ועודד אותי להמשיך.

כשהאדמו"ר מלעלוב ראה את ההצלחה שהייתה לי בהשפעה על אותם פועלים במפעל דובק, הוא הציע לי, "אולי תלך למגדל העמק, תראה מה תוכל לעשות שם". מגדל העמק הייתה עיירת פיתוח שהוקמה כעשור קודם לכן, והתיישבו בה עולים חדשים מכל העולם. אבל מצב התעסוקה והפרנסה היה מאוד לא פשוט, והיא נחשבה אז לאחד המקומות הקשים ביותר בארץ מבחינת עבריינות נוער.

אינני יודע מניין ידע האדמו"ר על מגדל העמק ועל המצב שם, אבל כאמור הוא הציע לי לעבור למקום ולנסות להשפיע על הנוער. עד אז לא שמעתי בכלל על מגדל העמק, לא ידעתי אפילו אם זה בצפון או בדרום - אבל אצל חסידים לא שואלים שאלות, אם האדמו"ר אומר, אז קמים ונוסעים.

בשנת תשכ"ח (1958) עברנו למגדל העמק. הייתי אז אברך צעיר ותמים, שבא היישר מהחממה הסגורה של מאה שערים ובני ברק, וכשהגעתי לעיר לראשונה שאלתי, "איפה הישיבה? איפה המוסדות?" אנשים לא ידעו על מה אני מדבר. שאלתי, "אז איפה אני יכול לפגוש את הנוער?" אמרו לי, בדיסקוטק. אף פעם בחיי לא שמעתי את המילה הזו, חשבתי לעצמי שאולי זה שם של איזו ישיבה... עד שהגעתי למקום וראיתי מה שהולך שם - פורים באמצע השנה!

קיצורו של דבר, מהר מאוד נוצר 'קליק' ביני לבין הנוער, עד כדי כך שבשעתו כינו אותי 'רב הדיסקוטקים'. מכמה מבני הנוער שמעתי על קרובי משפחה שנמצאים בבית הסוהר, והחלטתי ללכת לבקר בכלא שאטה הסמוך. כשנכנסתי ראיתי שם כשבע מאות אסירים, וליבי נשבר. פניתי אל הנהלת הכלא ואמרתי להם, "אני רוצה לעשות כאן תכנית של שיקום אסירים". התחלנו אז להפעיל את התכנית, שפעילה עד היום הזה, עם כאלף אסירים המשתתפים בה, וכל הגורמים המקצועיים מודים שהתכנית נוחלת הצלחה רבה.

בכל התקופה הזו הקפדתי לדווח לרבי מליובאוויטש על הפעילות הזו עם הנוער ועם האסירים, כי ידעתי עד כמה יקר אצלו פעילות הקירוב הזו, ועד כמה הדבר מסב לו קורת רוח, ואכן הוא התעניין בכל פרט ותמיד ביקש לדעת מה נעשה.

מתוך כל אותה עבודה הגעתי למסקנה שכדי לחולל מהפך של ממש, אני צריך להקים מוסד לאותם ילדים שבאים מבתי קשים, ושכה זקוקים לאהבה ולטיפול. החלום הזה לא הרפה ממני, ידעתי שזה הדבר שצריך

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

לעשות, אבל לא היו לי המשאבים הרבים הנחוצים למהלך כזה, ולא ידעתי מאיפה להתחיל.

בסופו של דבר הוזמנתי בשנת תשל"ב (1972) על ידי הנדיב ר' יעקב רוזנבוים לארצות הברית למסע נרחב של גיוס כספים, וניצלתי את ההזדמנות הזו לפגוש את הרבי. כנהוג, לפני הכניסה ליחידות כתבתי לרבי מכתב על כל מה שעבר עלי מאז הגעתי למגדל העמק, ובין היתר הזכרתי את העובדה ששנתיים קודם לכן, בשנת תש"ל (1970), נבחרתי לכהן כרבה של העיר. שיתפתי את הרבי בהרהורי חרטה שהעסיקו אותי בנוגע למהלך הזה, וצינתי שאולי טעיתי בכך שלקחתי על עצמי עול ואחריות שכאלה? האמנם אני בכלל ראוי לכך?

למרות תחושת יראת הרוממות שמילאה אותי לקראת הכניסה ליחידות מהמחשבה לעמוד מול הרבי פנים אל פנים, הרי ברגע שנכנסתי חשתי שהרבי מדבר אלי באהבה ממש כמו אבא, ולהפתעתי כל המתח והפחד שחשתי קודם התפוגגו באחת.

הרבי פתח את השיחה בהתייחסות לחששות שהזכרתי בנוגע למינוי שלי כרב. הוא הרחיב על רעיון ההשגחה הפרטית והזכיר את דברי חז"ל בגמרא על רבי שרצה להסמיך את שמואל ולא עלה בידו, ושמואל אמר לו שראה בספרו של אדם הראשון שבו כתובים סדר הדורות, ומפורטים כל מי שעתידי להתמנות לרב ומנהיג בישראל, שהוא לא נועד להיקרא רב. מכאן הסיק הרבי בנוגע לבחירתי לרבה של מגדל העמק, ואמר שהעובדה שנבחרתי, מעידה למעשה שהקב"ה כבר בחר וקבע מראש שכך יהיו הדברים.

בהמשך הרבי הדגיש שהתפקיד הראשון שעליו מופקד הרב הוא נושא טהרת המשפחה, ועורר אותי לוודא שהמקוואות יהיו כשרות כהלכה, ולא פחות חשוב מכך, שיציטונו ביופי ובהדר שלהן. בנוסף ציין הרבי שכדי לקרב את הדור הצעיר לשמירת טהרת המשפחה, ולגרום להם לשוב ולבקר במקום, חובה להקפיד שהמקום יהיה נקי ומטופח, וכמו כן חשוב שהבליגות יהיו נשים צעירות שלדור הצעיר יהיה קל יותר לתקשר ולהזדהות איתן.

נדהמתי מהעובדה שהרבי הגדול הזה יושב ומדבר איתי על פתרונות מעשיים ופשוטים לבעיות מורכבות. דבר זה חזר על עצמו בכל הנושאים שבהם דיברנו.

למשל, כשעברנו לדבר על נושא החינוך בעיר, הרבי עורר מאוד על החשיבות של הנהגת הפרדה בין בנים לבנות, ועל התועלת הרבה שתצמח מכך, ולא רק מההיבט הדתי. הרבי גם חקר בנוגע לנושא הכשרות בעיר, השחיטה ובתי המטבחים, וגם נתן עצות מועילות לשיפור מצב הכשרות וההשגחה. השיחה ארכה כשעתיים, ולכל אורך השיחה חשתי כאילו שהרבי מכיר את מצבה הרוחני של העיר מקרוב, כאילו הוא נמצא במקום ובקיא בפרטי הפרטים.

במהלך היחידות סיפרתי לרבי כמובן גם על כוונתי להקים את המוסד החינוכי לנערים צעירים, כדי לקרב אותם, למנוע מהם להתדרדר לפשע ולתת להם סיכוי לעתיד טוב יותר. הרבי גילה עניין רב בעבודתי עם הנוער, והקשיב בקשב רב לסיפורים על הצלחות שהיו לי בתחום זה. הוא עודד מאוד את היוזמה להקמת מוסד חינוכי, והעניק לי ברכות רבות והבטיח שאראה הצלחה בכך.

מאוחר יותר, כאשר הודעתי לרבי על הנחת אבן הפינה של 'מגדל אור', זכיתי לקבל ממנו מיד מברק עם ברכות נפלאות הצלחת המוסד. כעבור כשנה ביקרתי שוב אצל הרבי, והוא התעניין בנוגע למתיבתא שהקמנו לתלמידי כיתות ו'-ח', ועורר שצריך להקים גם מסגרת המשך, ישיבה קטנה,

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנות: JEM.CO.IL ובחניוני הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

לכיתות הגבוהות יותר. ואז העלה הרבי הצעה מפתיעה: כאילו הוא רואה אז מולו את מגדל העמק בעיני רוחו, אמר הרבי, "הרי מסביב לבניין שלכם שם נבנו עכשיו שיכונים חדשים - תדאג לרכוש את כל השיכונים האלה". אני כמובן התפלאתי מאוד מהוראה זו - הרי בקושי היה לי אז מאיפה לקיים את המוסדות. אבל בזכות דבריו של הרבי, הרהבתי עוז ופניתי אל החברות הממשלתיות שהיו אחראיות על הבניינים, ובסייעתא דשמיא, ובהתערבות שר השיכון דאז, הצלחנו לקנות את כל הרחוב ובעקבות כך התחלנו להתפתח ולהקים גם ישיבה קטנה.

לכל אורך הדרך, הרבי ליווה את התפתחות המוסדות והתעניין בכל פרט שקורה במגדל העמק. לקראת הדינר שנהגנו לערוך בכל שנה, נהג הרבי לשגר מכתב מיוחד, ובו התבטא באהבה מיוחדת על העבודה שנעשית במגדל אור, ועורר על גודל המצווה שבתמיכה בפעילות זו. תמיד נהגתי לעבור אצל הרבי לפני הדינר, ובאחת השנים כשעברתי בחלוקת הדולרים של יום ראשון, לפני הדינר שנועד להתקיים באותו ערב, בו במקום הרבי הושיט לי את המכתב שהכין מבעוד מועד. תמיד למחרת הדינר היה מתקשר מזכירו של הרבי, הרב גרונר, ומתעניין בשם הרבי בהצלחת האירוע.

באחת השנים הייתי בהתוועדות של הרבי עם ראש העיר דאז, שאול עמור. מגדל אור כבר התפתח אז מאוד, והיו בשלטון המקומי מי שעינם הייתה צרה בהתרחבות הגדולה הזו. בין השיחות הרבי אמר לו שאין להסתפק במגדל אור אחד בעיר, אלא צריך להקים עוד כמה מגדלי אור. ראש העיר סבל אז מכאבים ברגלו, וביקש מהרבי ברכה לרפואה שלמה, והרבי אמר לו, "איש ציבור כמון חייב להיות בריא, אין לך זמן להיות חולה. המשימה שלך להמשיך להגדיל תורה בעיר ולהרחיב את מגדל אור, וכשאתה תהיה בריא, כל העיר תהיה בריאה!"

הרב יצחק דוד גרוסמן, מייסד ונשיא מוסדות 'מגדל אור' במגדל העמק, מכהן כרבה של העיר משנת תש"ל (1970). הוא רואין בביתו במגדל העמק, בחודש אייר תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ם (1980) — הרבי הודיע על יוזמתו לארגן קבוצות לימוד ושיעורי תורה עבור זקנים. הרבי העניק למסגרת החדשה את השם 'כולל תפארת זקנים לוי יצחק' על שם ולזכר אביו, הרב לוי יצחק שניאורסאהן. הרבי גם נתן הוראות רבות ומפורטות בנוגע למיזם, וביניהן: שיניחו קופת צדקה על השולחן במהלך הלימוד, שהלימוד יתקיים לפני או אחרי אחת התפילות היומיות בבית הכנסת, שהמשתתפים יקבלו תשלום כלשהו, ושאחד מנושאי הלימוד המשותפים לכל הסניפים יהיה פרשת השבוע. הרבי גם התחייב לתמוך במיזם בעזרת כספים שנתרמו לעילוי נשמת אביו! **כ' במנחם אב**

1 שיחות קודש תשי"מ חלק ג, עמ' 883 ואילך

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org